

Lovens Straftræden, altsaa til Lovens § 38. — Jeg skal endnu kun udtale det Haab, at det høje Ting fremdeles vil holde fast ved det Standpunkt, som det hidtil har fastholdt i denne Sag, og at det maa lykkes i en nær Fremtid at se Lovforslaget vedtaget af den samlede Rigsdag.

J. Pederfen: Jeg kan meget godt forstaa den Opfattelse, som den ærede Minister gjorde gældende, at dersom vi skulle vente efter Norge, og Norge skal vente efter os, saa komme vi maaske slet ikke frem. Men det er jo ogsaa netop det, jeg ønsker, at vi ikke skulle, idet jeg mener, at der ikke er særlig Grund til, at vi skulle frem. Jeg mener derfor, at Hensynet til Norge ikke kan anses som Argument for, at vi skulle skynde os; det er jo desuden meget vel muligt, at der i Norge slet ikke sker noget. Det ærede Medlem fra 7de Kred (Bjerre) overraskede mig noget ved at gøre et — som jeg synes — helt nyt Synspunkt gældende, nemlig at det, at man udvider den nu bestaaende Forfatterbestyrelse paa den Maade, skulde føre til, at man derigennem kunde udelukke en Del af den daarlige udenlandske Litteratur. Det har jeg aldrig tænkt mig, det kunde føre til. Jeg har tænkt mig, at det skulde kunne udelukke i hvert Fald til almindeligt Brug en Del af den bedste, fordi den vilde blive dyr, derimod tror jeg, at vi vilde saa rigeligt af den daarlige Litteratur fra Udlandet, den vil man kunne saa temmelig billig. — Endnu den Bemærkning til det ærede 4de Medlem for Kjøbenhavn (Det. Hanjen), at jeg tror, at man er tilbøjelig til at bruge vel stærke Ord i denne Sag og til at strue den temmelig højt op. Naar jeg hører disse stadige Gentagelser af Ord som Ran, Kov, Tyveri og Blyndring, kommer jeg til at tænke paa, at deri ligger en stærk Anklage mod dansk Ret i de forløbne Aarhundreder. Det er hidtil den bestaaende Ret, at det kan gaa paa den Maade, som man her vil forandre, jeg giver naturligvis det ærede Medlem for 7de Kred (Bjerre) Ret i, at for Bogtrykkerkunstens Opfindelse kunde der ikke være Tale om at bringe denne Lov til Anvendelse, men det er jo adskillige Aar, siden Bogtrykkerkunsten blev opfundet.

Bjerre: Maa jeg bede om Ordet for en kort Bemærkning?

Formanden: For en kort Bemærkning har det ærede Medlem Ordet.

Bjerre: Jeg vilde blot bemærke dette, at det, som denne Lov dog vilde bidrage noget til, er at standse denne Righedslyge eller denne forsængelige Jagt efter det nyeste Nyt, som der er nu. Saa vist som det er, at vi leve i en Dekadencetid, noget, som dog alle indrømme, saa vist antager jeg ikke, at det ærede Medlem vil sige, at de sidste 10 Aars Produktion skal være noget af det bedste, der er fremkommet. Denne Lov affærer jo ingen fra de store Mesterværker indtil for 10 Aar siden, og det er bedst for den almindelige Mand, at han ikke straks absolut skal laste sig over noget, som han ikke kender, det er bedre, at der er gaaet saa lang Tid, at Forfatterens eget Hjemland har kunnet sætte et bestemt Stempel paa Værket, thi det er Landet selv, der bedst forstaaer at bedømme det. Der er Mesterværker nok, man kan tage fat paa, selv om man for de nu udfomne maa vente, til 10 Aar ere gaaede, og det kan være mig ganske ligegyldigt, om jeg faar Rendskab til et saadant Værk nogle Aar før eller senere. I de senere Aar er man derimod kommen ind paa, at det skulde spille nogen Rolle, men det har i Virkeligheden intet at sige. Det, det kommer an paa, er nogenlunde at kunne bedømme, hvad man faar, men der er, som sagt, Mesterværker nok, der ligge længere end 10 Aar tilbage i Tiden.

Ordføreren (Goss): Jeg finder ingen Anledning til at sige noget videre til, hvad jeg har sagt, undtagen med Hensyn til det sidste, som det ærede 2det Medlem for 6te Kred (J. Pederfen) bemærkede, nemlig at det skulde være en stærk Anklage mod den tidligere Lovgivning, at man nu kalder dette Forhold Ran. Nej, det er ingen Anklage mod den tidligere Lovgivning. Saa længe nemlig den almindelige Opfattelse og Udviklingen ikke havde ført dertil, at man betragtede det saaledes, saa længe man fandt en anden Opfattelse rigtig, kunde der ikke være Tale om nogen Anklage mod den gældende Lovgivning. Og saa længe kunde der heller ikke være Tale om nogen Anklage mod den gældende Lovgivning, saa længe ikke Udviklingen med Hensyn til Forbruget af Overtættelser var vokset saa stærkt, at det viste en kendelig Indflydelse. Det er jo netop de to Omstændigheder, denne Udvikling og denne rige Strøm af Overtættelseslitteratur, som have fremkaldt den almindelige Opfattelse, at Sagen ikke kan blive ved at gaa paa den gamle Maade. Først i dette Øjeblik er der nogen Anklage mod Lovgivningen; den er